

MITA I KORUPCIJA

Prikaz knjige „Nepodmitljive priče“ Dejana

Dimitrijevića Mita,

Prosveta, Beograd, 2015.

Ko ne zna Dejana Dimitrijevića, skupo bi ga platio, ko ga zna, to ne bi ni pokušavao, jer Mita nema cenu.

Njegove priče su neprocenljive i njihova vrednost iz dana u dan vrtoglavo raste. Za razliku od nacionalne

valute koja tonu, Mitino stvaralaštvo plovi po povoljnom kursu. Njegove priče su vrh, jer u njima demistifikuje, na slobodan i svojstven način, one koji su nas doveli do samog dna.

Dimitrijević se ne glibi da se spusti na samo dno, u to blato politike, „patriotizma“, rijalitija i ostalog mulja koji prlja umove zdravih i normalnih ljudi, i da na pravi način, iz svoje perspektive, sagleda stanje stvari, a zatim o tome napiše priču. Tu, u tom položaju koji je zauzeo (kao običan čovjek i pošten građanin) on uopšte i nema priliku da primi mito (i da ga odbije), ali stalno dolazi u situacije da mu ga traže. Tek onda kada to odbije, ostaje tu gdje jeste, na dnu, bez posla i novca, ali čist! On zna i dobro vidi šta se oko njega i iznad njega radi. Zato, sedi i piše.

U svojim pričama autor piše o (ne)slobodi, o ugašenim fabrikama i radnicima koji su ostali na ulici, o lažnim doktorima i doktoratima, ali i o ljudima koji ga okružuju, o narodu koji je prodao veru za večeru (ali je i dalje gladan), koji preleće iz

jedne stranke u drugu, koji laže, koji vara i ženu i sve ljude oko sebe, o omladini i društvenim mrežama. I njegovim pričama nema kraja. To morate znati na samom početku. Mitine priče su bez kraja i konca, jer on piše o onima koji više ne mogu da prošiju, a takvih je danas mnogo. Zato, i kada završite sa čitanjem knjige, znajte da nije kraj. To je tek početak. Ipak, da biste ga razumeli, morate se dovesti malo u red. Ne za hleb i ulje, kao devetdesetih (ali je i to blizu!?), već zbog toga što za čitanje i shvatanje Dejanovih priča treba sešti i dobro razmišliti, jer on piše između redova. Zbog toga ga nije lako (pro)čitati.

Ipak, Mita tu ne staje. On ide još dalje, ali ovoga puta ne u mulj, već iznad, menja perspektivu i uzdiže se iznad onih koje posmatra. Tako bolje vidi šta nam radi. Tek tada kada dostigne visinu, oni sa dna počinju da ga mrze, a oni sa vrha ga žele u svojim redovima. Ipak, on ne zaboravlja one svoje redove, pa ih i dalje koncizno i ravno ispisuje. U ovoj

ptičijoj perspektivi, pisac mnogo bolje vidi šta se na vrhu radi. A radi se svašta, samo da se ne bi radilo ništa, a to političari najbolje znaju. Znaju da ogovaraju, dogovaraju, pregovaraju, zagovaraju i na kraju: varaju, a nikome za to ne odgovaraju; znaju da jedu (ali da izbegnu zatvor), da pljuju, da krađu, da zatvaraju, da otpuštaju, ali i da se opuštaju i još mnogo toga. Sve oni znaju, Mita samo zna da zapisuje, ali ne onako kako oni diktiraju, već onako kako to radi pravi satiričari – istinito i direktno! On sa tih višina gleda i u budućnost i predskazuje (i upozorava, ali ne mrači) da neće biti svetla, kako političari obećavaju. On u budućnosti vidi „Tragediju srpskog jezika“, „Pad srpskog satiričara“, našu omladinu u „Čudo“, „Braća“ i „Nebojša“ i još mnogo toga, o čemu vi ne morate da nagađate, već je dovoljno samo da kupite njegovu knjigu i pročitate je.

Ipak, ne zaboravite, Mitu ne možete kupiti. Nema tih para! Možete mu darivati po neki aplauz ili ošmeħ i

on će, kao i svaki satiričar biti zadovoljan, jer
poklonu \$€ u zube n€ glēda!

Igor Braca Damnjanović DIB,
Gl. i odg. urednik časopisa za humor i satiru „Šipak“
U B€ogradu, 2.3.2016.